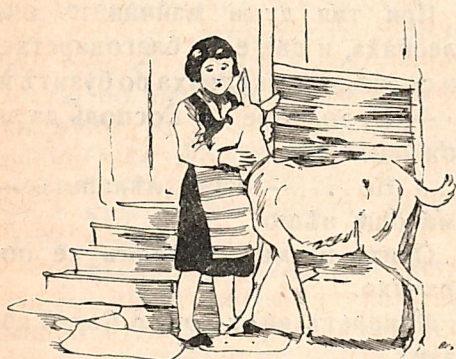

тя имаше да мисли за още много нѣща, защото лѣкуването погълна почти всички пари, които имаха, а новото лѣкарство не бѣше евтино.

Какво да направи? Какво да продаде, за да вземе пари? Ахъ, ако бѣше живъ мжжътъ ѝ, той лесно би купилъ лѣкарството! Но сега какво да стори, като на нея се падаше, покрай другитѣ грижи, и грижата да печели пари?

Въ това време откъмъ двора до нея достигна блѣне на коза и гласътъ на малката ѝ дъщеря, която мърмреше козичката — немирната Бѣлуша.

Очитѣ на майката блеснаха. Тя бѣше намислила, отгдето да получи пари. Ще продаде Бѣлуша и ще купи лѣкарството на Саша!

Майката изтича на двора.

— Денче, недей затваря козата!

— Защо? — учуди се Денчето.

— Така... ще я водя при Мито месарина! Ще я продамъ, защото трѣбватъ пари за лѣкар-

ство на брата ти! — рече майката и пристѣпи къмъ козичката.

Момичето замръзна на мѣстото си. Безъ да каже нѣщо, отъ очитѣ му рухнаха сълзи. Денчето толкова много обичаше своята Бѣлуша, съ която цѣло лѣто другарува изъ сѣчищата край селото, че не можеше безъ сълзи да се раздѣли отъ нея.

И Денчето плачеше...

Тя вървѣше следъ майка си, галѣше съ едната си ръка бѣлия грѣбъ на Бѣлуша, а съ другата триеше сълзитѣ си, които се стичаха отъ очитѣ ѝ.

Ето: още десетина кжщи и тѣ ще стигнатъ кжщата на месарина, а после — нѣма вече да я има Бѣлуша.

Тая мисль сви сърцето на Денчето, изпълни съ новъ потокъ отъ сълзи очитѣ ѝ и тя изплака силно:

— Мамо, недей я продава! Той ще я... заколи! Недей, мамо!

Тоя викъ спъна краката на майката. Тя спрѣ за мигъ. Подвоуми се още минута, но мисълта за Саша ѝ даде сили и пакъ тръгна. Тогавъ Денчето прегърна бѣлата шия на Бѣлуша, допре мокритѣ си бузички до умнитѣ ѝ очи и заридъ:

— О, Бѣлушке... Бѣлушке! Знаешъ ли кжде те водятъ? Бѣлушке... той ще те заколи! Мамо, недей я продава, мамо!

Ненадѣйно въ тоя мигъ отъ сѣседната кжща излѣзе Милка — внучката на попъ Никола.